

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

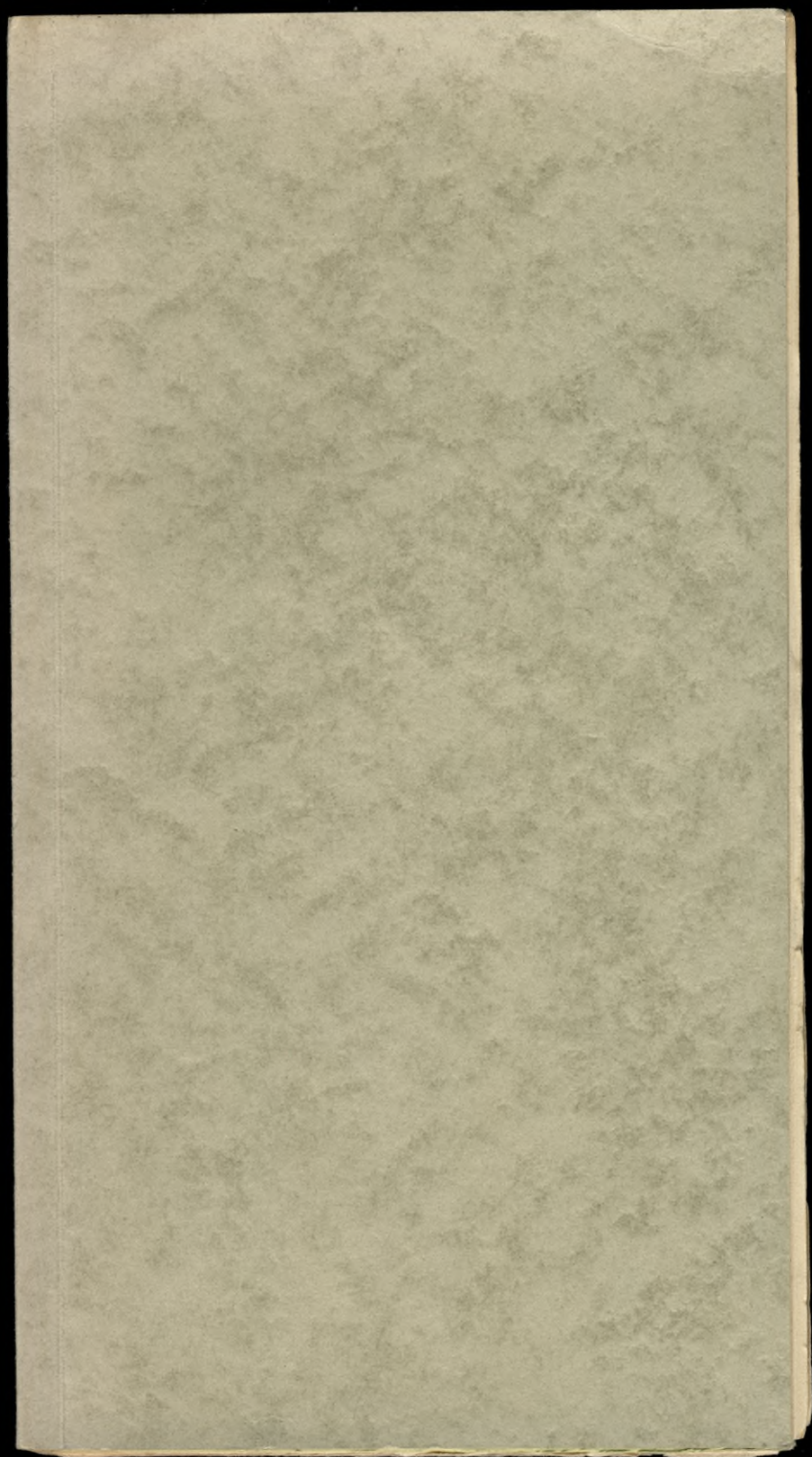
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

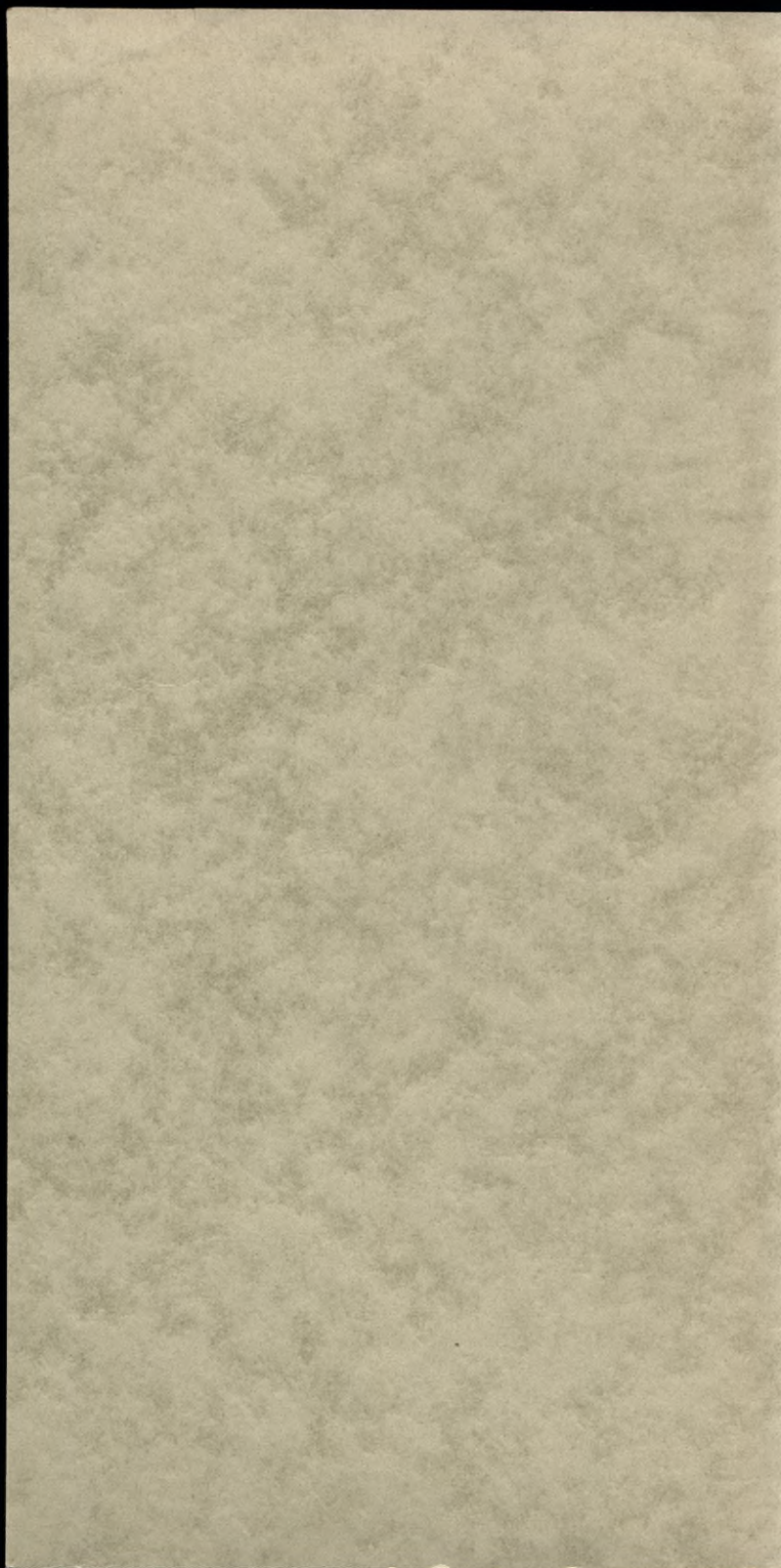

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

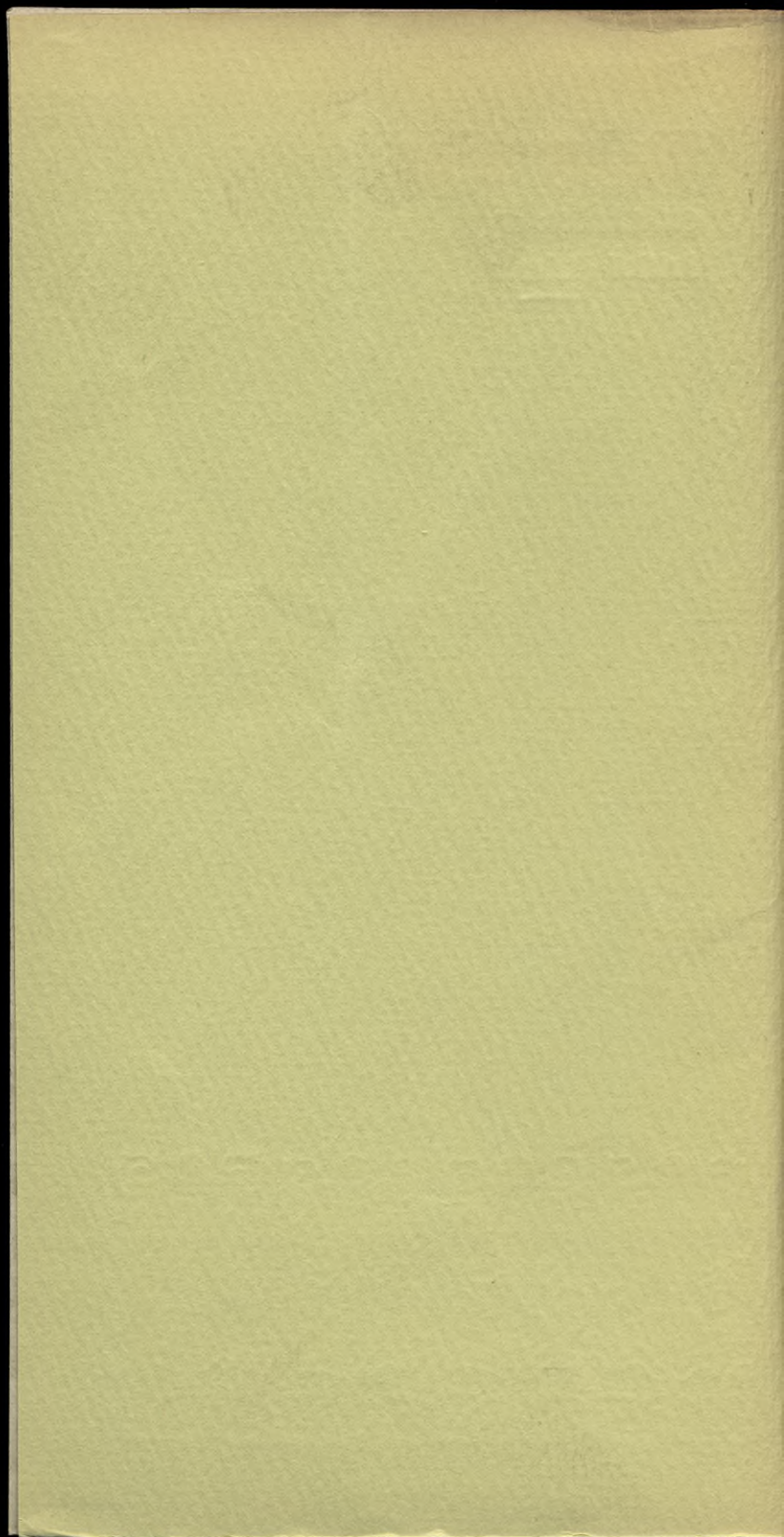
(Bor.) Lätt
50

Majnycklar

Ett dikthäfte af
Sritiof Palmér

Pris: Kr. 1: 50.

MAJNYCKLAR

ETT DIKTHÄFTE

AF

F^RITIOF P^ALME^R

GÖTEBORG
HUGO BRUSEWITZ FÖRLAGSEXPEDITION

GÖTEBORG
GÖTEBORGS LITOGRAFISKA AKTIEBOLAG
1898

Majnycklar.

Då bäckarne begynna sin sång bland våra klippor,
då vakna alla sippor
och fågellåt och lif blir i skog och snår.
Men vädret leker narri och vinden drifver gyckel,
tills Maja med sin nyckel
upplåter stora porten för sol och vår.

* * *

I lifvet kommer våren, då blodet börjar sjunga
om kärlek för de unga
och aningen och känslan till sången lyss. —
Hvar yngling ville sjunga och dansa af förtjusning,
men domnar af berusning
för kärlekens bedårande första kyss.

Och drömmande han skapar i kvällens svärmerier
en värld af fantasier,
där solen bytes ut mot två ögons glans.
Och sången öppnar porten och visar honom leden,
som för till detta Eden,
där drömda idealet blir evigt hans.

Men villande är leden, han finner ej sitt Eden:
Det mörknar öfver heden,
och solen ser han sjunka i tviflets natt.
Då strängar han sin lyra om mödorna på färden
och gråter öfver världen
och drömmer sig långt fjärran från den försatt.

* * *

Så föddes mina sånger: de visade mig vägen,
helt näravid belägen,
från verklighetens hedar till drömmens äng. —
Jag lekte på min lyra, då drömmen höll mig fången.—
Då drömmen var förgången,
då slog jag för att trösta mig lyrans sträng.

Mina drömmars brud.

Det var natt och jag sof . . . och en vingad gud
i snöhvit skrud
tog mig ut på en underbar nattlig färd —
en färd i drömmens värld.

Jag befann mig helt plötsligt i älfvornas ring,
och jag såg mig omkring . . .
Öfver tufvor och gräs trädde älfvor sin dans
i månens trolska glans.

Och jag tyckte hvar mun så förföriskt log
— ty jag såg det nog! —
Och jag varnade blickar med svärmisk glöd,
men min var tung och död.

Den var sorgsen och mörk, ty mitt hjärta var kallt,
jag var led vid allt.
Jag var trött på att se denna själlösa dans
i månens sjuka glans.

Men då hörde jag hviskas så mildt, så ömt:
»Har mig du glömt?
Har du glömt, att du svor mig din tro inför Gud?
Har du glömt dina drömmars brud?»

Och jag väcktes till lif, ty jag mindes så väl
min längtans själ.

Och jag kände igen hennes smekande röst,
min saknad och min tröst.

Och där stod hon framför mig så ljuf, så öm
som i barnets dröm.

Och med blicken jag sökte i sällhetsrus
min brud, mina ögons ljus.

Det kom värme i hjärtat, när henne jag såg.
Där vardt eld i håg.

Och jag glömde, att världen var mörk och tung,
ty hon var ljus och ung.

Och jag tog hennes hand och jag drog henne med
in i älfvornas led.

»Jag vill dansa, och sedan jag dansat mig varm,
vill jag sofva vid din barm!»

Men hon vände sig bort, och en sörjande blick
var det svar, jag fick.

Och en rysning mig gick genom kropp och själ,
ty hon mig bjöd farväl.

Jag försökte väl hålla den flyende kvar,
men det fåfängt var;

blott i mörker jag famlade . . . sof som förut,
men min vackra dröm var slut.

* * *

Då jag vaknade, mindes jag väl hvad jag drömt:
Jag har intet glömt!

Och jag märker i sanning hvar dag, som går,
hur drömmen tydning får.

Ty re'n ofta har lifvet mig afsmak gett:
Jag har blind mig sett
på dess bländverk och känt mig så led vid allt,
som lämnar hjärtat kallt.

Och jag hade väl dränkt då i tidens ström
min vackra dröm,
om ej fjärran mig vinkat från töcknig strand
min drömbruds hvita hand.

Som i drömmen jag tiggt med förtvifladt sinn:
»Så blif då min!»
Men hon flyr och jag famlar mig fram som förut,
min vackra dröm är slut.

* * *

Månne natten skall ändas och dimmorna fly
och dagen gry?
Låt mig kyssa en flik af din snöhvita skrud,
mina drömmars väna brud.

Reflex.

Dej, ser jag väl rätt? Skulle strålar af morgonsol
ha dristat sig till att se in genom töcknigt fönster?
Där leker ett skimmer på karmen af skrifbordsstol,
och in genom rutorna brytes ett färgrikt mönster?

Måhända en hälsning från Den, som i rymdens blå
satt världarnes drottning att allt med sin glans begjuta?
en hälsning, att solen till sist har fått reda på
hur dystert och mörkt det ser ut bakom töcknig ruta.

Och därför skickat hit in öfver skyhögt hus
en värmande stråle för hjärtat, till kyla drifvet,
en tändande stråle, som ändtligen bringar ljus
i tankarnes natt, då jag grubblat mig trött på lifvet.

Ack! strålen, som glimmar, är kylig och matt och
blek,
en leende fågnad för ögat, men intet mera.
Dock, — känslor, som väckas af solstrålens muntra
lek
bli varma och ljusa förvisst? — de bli intetdera.

Ty strålen är endast en irrande svag reflex
från speglande fönster: af solen en tarflig målning.
Och dyster och kulen den smärtande tanken väcks,
att mången i lifvet får nöjas med återstrålning.

Med återstrålning från njutningens sommarsol,
hvars strålar han ifrigt begär, men vill tros förakta;
med återstrålning från härskarens gyllne stol,
hvars glans han beundrar, men aldrig djärfs
eftertrakta.

* * *

Reflexen i sanning är nog för hvar ömklig träl,
som trögsint sig solar i glansen från härskarstolen,
men gällde det också en hägrande framtids väl,
mitt lif vill jag lefva med lust: jag vill ut i solen!

"Flirt."

Af vårsolens skimmer lyst,
men skuggad af höga trån
allén ligger fin och präktig,
och vandrande ungdom finner
dess tjusning så varm och mäktig,
att kinden rodnar så vän
och ögat så eldigt brinner,
som hade man aldrig hyst
en längtan mer djärf än att vandra
i glädje och glam med hvarandra.

Af kvickhet blixtra de unga
och skämtet är djärft och lätt.
Sin lefnadsglädje de sjunga
i skärande hög falsett.

Så härdas hjärtan,
som retas jämt,
mot kärlekssmärthan
med ystert skämt.

Och ynglingen låtsar strax
en ömhet, som aldrig fanns,
för den, som en huld Fortuna
nyss kastade i hans armar.
Han prisar de lockar bruna,
de skålmska ögonens glans,
och dyligt ej ungmön harmar,
ty hjärtat är mjukt som vax
och smälter för första bästa.
Slikt kallas: att älska sin nästa!

Men blicken ur tärnans öga
är därför ock utan glöd.
Af känsla hon har blott föga,
ty kärlekens tro är död.

Åt allt hon skrattar
så ondt som godt,
ty allt hon fattar
som narri blott.

* * *

Men om det finnes ett hjärta,
som före joller och smek
och sinnenas ytliga lek
törs sätta kärlekens smärta,

törs sätta kärlekens fullhet
som mål för sitt sinnes trängtan,
vill öppna världar af sällhet,
fast ock af tvifvel och längtan,

det blifver gäckadt
och missförstådt,
det säges fläckadt
af brånad blott.

Ty brånad den kärlek kallas,
som fordrar lika för lika,
som gifver allt, men som också
i gengäld vill hafva allt.
Om hjärtat lät sig befallas.
då skulle för modet jag vika,
då skulle med kärlek jag skämta
och göra mitt hjärta kallt.

Ty vet, efter allt att döma
är den, som döfvat passionen
och lyckats sitt hjärta glömma
i lifvets buller och bång,
den ende, som håller tonen
i kärlekens växelsång,
den ende, som vågar drömma
om tonernas lön en gång.

* * *

Men hellre än följa med strömmen
af tidens förkonstlade dårar
jag syr på den eviga sömnen
till dikter af suckar och tårar
och nöjs med att skåda i drömmen
den tärna på aderton vårar,
hos hvilken jag kärleken spårar
i själens fördoldaste gömmen.

Vid utsiktstornet.

I.

På mossiga hällen satt jag
en kväll, då solen gick ned,
däruppe vid utsiktstornet
å »pärlan i västerled.»

Jag såg öfver trädens toppar
mot sjön, som i stillhet låg;
där möttes mitt spanande öga
af segel på somnad våg.

För slaknade dukar styrdes
mot bryggan vid stranden af ön. —
Men kvällen var stilla och härlig,
och stämning låg öfver sjön.

Då sjönk i det famnande hafvet
bland rodnande böljor vår sol,
och månen tog väldet däruppe
som vakt vid himmelens pol.

En hägrande aftonrodnad
spreds klar öfver somnad sjö —
men drömmar komma och svinna
och tankar födas och dö . . .

I dallrande månskensstämning
är solnedgångens förbytt,
och dock är min längtan densamma,
som innan solen oss flytt.

Och trånande vemods drömmar
likt älfvor fatta i ring
och dansa för drömmarens ögon
i månens skimmer omkring.

* * *

I kvällens senaste timma
det stod för mitt sinne klart,
att lifvet är ljuft som kvällen
och drömmande underbart.

II.

På mossiga hällen satt jag
högt uppe vid bergets topp,
där tornet står tyst och ensligt,
en morgon, då solen gick opp.

I öster den livvande solen
sig höjt öfver bergens kam,
och ögonbländande strålgans
bröt klar genom etern fram.

Nu låg en annan belysning
utöfver skogen och sjön,
då solen i morgonväkten
förgyllde den fagra ön.

Mot hafvet min blick jag vände:
där skönjdes en fiskarbåt,
som styrde för spända dukar
sin färd öfver välkänd stråt.

Med solen den varit ute
bland vågor, som skummet stänkt.
Nu fördes till ön för att säljas
det byte, som natten skänkt.

I skiftande dagar spelar
hvar dunge på sollyst ö —
men drömmar komma och svinna,
och tankar födas och dö . . .

Nu skapas af spänstig tanke
ej dimmiga älfvor blott.
För själens bäfvande aning
står hägrande lyckans slott.

Och vägen dithän till slottet
är solig och jämn och kort —
och lifvet tycks värdt att lefvas,
ej endast att drömmas bort.

* * *

Jag djärfdes förmätet tänka
där högt på klippan jag satt:
»Som ön ligger glad och solig,
är lifvet soligt och gladt.»

Fritiof till Ingeborg.

Vid tonerna från mollstämd lyra
jag trollar fram en vän gestalt
och nämner den i sångaryra
min dröm, min längtans brud, mitt allt!

När skall jag väl dess motbild finna
i lifvets äflan, strid och sorg?
Ack! milde Gud, när skall jag vinna
dig, mina drömmars Ingeborg?

»När korpen hvitnar», klagar rösten
ur hjärtat, tvinande af sorg,
»då får du kanske sist den trösten
att träffa på din Ingeborg.»

»När svanen svartnar», ekot svarar
ur bröstet, tomt på — kärlekskval,
»till denna tid dig ödet sparar
ett möte med ditt ideal.»

Kan tydligare väl förkunnas,
att allt mitt hopp skall gäckadt bli,
att ljufva kärleksnöjen unnas
en plats blott i min fantasi.

Med dem, gud Amors undersåter,
jag lefva skall i ständig skism. —
Dock nej! än står mig hoppet åter!
Jag finner tröst i slug sofism.

Visst börjas den en smul oroligt,
men skänker hugnad strax — hör hit:
»Af ålder grånar korpen, troligt
är nog att han en gång blir hvit.»

Desslikes drar jag mig till minnes
en kunskap, som mig gifven vardt,
att i Australien det finnes
en art af svan, som kol så svart.

Moralen, som af detta vinnes,
oss visar sol- och stjärneklart,
att under månens skifva finnes
i sanning intet otänkbart.

Så kunde ock sig låta tänka,
att efter längtans långa sorg
ett gunstigt öde värdes skänka
åt Fritiof väntad Ingeborg.

För länge har hon dock mankerat
mig arme, till förtviflan stämd,
och därför har jag utfunderat
en riktigt infernalisk hämd.

En hämd jag tager alltför gärna
på dig, mitt drömnda ideal,
min Ingeborg, o grymma tärna,
som gäckat mig i årtal.

När du till sist min ringhet skänker
en blick, om aldrig så förnäm,
blir hämden skoningslös: jag dränker
dig i en störtflod af poem.

Stå mig blott muserna bi,
och Phoibos Apollon och lyran,
håller jag nog, hvad jag sagt:
Ingeborg, var på din vakt!

Den första kärleken.

I.

Jag har blickat för djupt...

Jag har blickat för djupt i ett nattsvart öga,
sett mig blind i ett ögonpar,
och all världen därute bekymrar mig föga,
då jag *henne* i tankarne har.

Och i sinnet gå vågorna stormande höga,
då jag knäpper på lyrans sträng.
Hela dagen jag drömmer om nattsvart öga,
och om natten flyr sömnen min säng.

Men mitt finger så lätt öfver strängarne löper,
ty jag vet, att till sången hon lyss,
och jag hoppas, att hyllningen villigt hon köper
för ett famntag, en smekning, en kyss.

Fastän fordom jag städse mig tänkt idealet
som en gullhårig, blåögd blondin,
ser jag nu, att jag städse tänkt rasande galet,
och blondinerna gifver jag hin.

Men brunetterna lefve! och lefve den flicka,
som bär skulden till denna min sång!
Hennes skål vill i gudarnes nektar jag dricka,
då jag hamnar »däruppe» en gång.

Men »här nere» till jordiska nektarn jag liter
då jag dricker min älskling till . . .
ja, så sjungen då, muser, och dansen, kariter,
ty åt lifvet jag fröjdas vill.

* * *

Emot mig har ju strålat det skönaste öga,
som en tärna på jorden bar,
och all världen därute bekymrar mig föga,
då jag henne i tankarne har.

II.

Tack!

En värld af sällhet i sin krona gömde
den ros, som räcktes mig af dina händer.
Af glädje var jag stum i går; jag sänder
dig nu i sångens dräkt det tack, jag glömde.

I natt till farlig dröm din skänk mig dömde:
Väl tusen rosor bröt jag, en i sänder,
från blomrik buske — slikt i drömmen händer,
men aldrig blir väl sanning, hvad jag drömde.

Lik godt! Jag skall, då rosen vissnat, skaka
dess mörka krona varligt för att skåda,
hur bladen sväfva ned som purpurskyar,

och kalla rosigt minne så tillbaka,
om ock en suck af vemod skall förråda,
hur grymt mitt hjärtas vända sig förnyar.

III.

Förtviflan.

Duo.

»Grip hurtigt din lyra,
gif sångmön en kyss!
och kärlekens yra
sjung glad som nyss!»

* * *

»Ej mer mitt sinne
har lust till lek;
den dog därinne,
då hon mig svek.»

* * *

»Men låt då din smärta
i sången få del,
och lisa ditt hjärta
med strängaspel!»

* * *

»Jag kan ej trösta
mitt hjärtas kval,
ej öfverrösta
dess suckars tal.

Om fram jag tvunge
en glad refräng,
på lyran sprunge
hvarenda sträng . . .»

IV.

Gråskymning.

Hvad jag fryser! Ensam är jag,
medan dagen sakta skymmer,
och på gnagande bekymmer
bär jag.

Drömman vill jag ju, ej gråta . . .
Fuktigt blir dock strax mitt öga,
fast jag vet, att tårar föga
båta.

Och jag suckar, suckar åter:
Kom och stilla hjärtats trängtan!
Kom till den, som, tård af längtan,
gråter . . .

* * *

Hvad jag lider! Jäktadt sinne
söker ro och frid förgäfves . . .
Ute fryser jag och kväfves
inne.

Drömman vill jag dock, ej gråta,
ej den gamla visan sjunga
jämt i moll om lifvets tunga
gåta.

V.

Svanesången.

I.

Drifvor smälta för vårens smekande
sunnanfläkt.
Mörkrets makt blir af solens lekande
stråle bräckt.

För vårvind och vårsol alla
uppvakna till lifvets gåta:
att knoppas, blomma och falla,
att hoppas, äga, begråta.

Känslor vakna så lätt i lifvande
fager vår:
Unga hjärtat af orogifvande
längtan slår.

Säll du, om himlen dig låter
den drömmen i ungdomen drömma
att älska och älskas åter —
ty glömd, kan ju själf du glömma . . .

* * *

Det var sol, det var vår, det var lust och lif,
då jag slöt för att drömma mitt öga.
Jag ville visst bara ett tidsfördrif
och tänkte på allvar föga.

Men så . . . jag har aldrig förstått, hur det var,
fast jag minnes så tydligt den stunden;
jag såg in i ett blixtrande ögonpar
och var slaf ifrån första sekunden.

Omkring oss låg parken så ljus och grön
och af lif det svällde i skotten:
Hon var ung och hon var som en vårdag skön,
och jag drack hennes trolldryck i botten.

Du, bedårande minne, mig hugnad gif,
medan saknadens tårar strömma . . .
Det var sol, det var vår, det var lust och lif,
då mitt öga jag slöt för att drömma . . .

2.

Vemodsfulla folkvismelodier
från musikkapellet stämning sprida,
och i sommarkvällen höras vida
dessa enkla, ömma harmonier.

Hviskande om hjärtats svärmerier
ut i rymden längtans toner glida,
och af visans mollackorder blida
söfvas själens tunga fantasier.

Hjärtat klappar hörbart, blodet strömmar
glödhatt upp mot pannan, undangömde
tankar välla fram i yr berusning.

Satt jag så en kväll, försänkt i drömmar
vid din sida, världen all jag glömde
för att lefva blott för stundens tjusning.

3.

En klagande höstvind bland gulnade löfven far,
och jorden har åter af sommarens sol förskjutits.
Jag känner, att äfven i hjärtat blef hösten snar,
då känslorna svalnat, och stundens förtrollning brutits.

Det är ju dock livvets beständiga gyckelspel,
att drömmen flyr hän för att lämna ett smärtsamt
minne.

Men äger ett älskande hjärta i drömmen del,
då kännes det sedan så underligt tomt därinne.

En bitande frostnatt har ändtligen härjat allt,
och fruset och hvitt ligger rim öfver fönsterposten.
I hjärtat det kännes så underligt tomt och kallt:
Den första kärleken dog vid den första frosten.

VI.

Hvarför så?

Jag nämnde henne den lyckans fe,
som himmelen unnat min lefnad:
Hon skulle tysta allt lifvets ve
och skänka mig sol och trefnad.

Men ack! huru svårt för att stadig bli
har ej lyckans fala gudinna!
Hon dröjde en stund på sin väg förbi
för att småle ljuft — och försvinna.

* * *

Jag nämnde henne min fagrade dröm,
och jag hoppades, djärf och förveten,
att den drömmen skulle på tidens ström
mig vagga mot evigheten,

och städse mig hviska ett himmelskt: glöm
bekymret, smärtan, förtreten . . .
Men ack! jag väcktes ur solig dröm,
och grå var mig verkligheten.

* * *

Jag nämnde henne det lifsideal,
som var svaret på lifvets fråga:
Hon skulle nära som ren vestal
min varelses gudadåga

och stilla den längtan och släcka det kval,
som aldrig förut velat släckas . . .
Likt ett irrbloss flydde mitt lifsideal
för att stanna på afstånd och gäckas.

* * *

Jag nämnde henne en stjärna också
på min ljusnande lefnadshimmel
och den, som lyste klarast ändå
bland tusende stjärnors vimmel.

Ett stjärnskott blef hon, och hvarför så
och hvarför så snart, vet Herran.
Hon föll som en strimma på himmelens blå
och slocknade långt i fjärran.

VII.

Dröm.

Då tiden lider, måste jag ju lida,
som är ett barn af denna usla tiden,
och likväl drömde jag här sist förliden,
att ingen sorg mer fanns i världen vida,

ty hon stod solskensfager vid min sida
i myrtenkrans och bländhvitt brölloppssiden,
och segrare jag var i svåra striden
med segerns ljufva frukter att förbida.

Vi stodo hand i hand vid altarrunden:
Hon lofvade att dela mina öden
och jag svor trohet in i bleka döden,

men vaknade förskräckt i samma stunden
och gladde mig åt fager dröm, som farit —
mest likväl åt att blott en dröm det varit.

VIII.

**Din klagan finner genklang i
mitt hjärta...**

Du, skogens sångare, som sorgsen klagar
i höstens vemodsfulla skymningstimma;
fast svagt i stormen vi din sång förnimma,
den minner dock om ljusa sommardagar,

då dina drillar gladde skog och hagar
från solens första bleka morgonstrimma.
Men nu din bön om sol i höstens dimma
förkväfs af vinden, som bland löfven jagar.

Din klagan finner genklang i mitt hjärta,
och ljufva minnen oss hvarandra närma,
då mina toner nu på dina svara.

Dock känner du till hälften blott min smärta:
Du kan dig hos din älskling ljufligt värma,
då jag beständigt måste ensam vara.

IX.

Valfart.

Trött af långa, svåra striden
tog till sist jag pilgrimsstafven,
drog att söka svunna friden
långt på andra sidan hafven.

Såg mig om i fjärran länder,
fann dock aldrig, hvad jag sökte.
Kom till Seinens strand omsider,
kom till städers väna drottning.
Här i orons stad, där världens
pulsar slå som högst, där lifvet
skämtas bort i larm och buller
fann jag åter, hvad jag sökte. —

Ej i ystra nöjens hvirfvel,
ej i lustans mjuka armar,
men vid vesperklockans toner
fjärran i de dödas rike,
irrande bland kyrkogårdens
grafkapell och myrtenhäckar
fann jag ändtligt, hvad jag sökte:

Abelards och Heloïses
grafrum låg för vandrarns ögon;
deras, som i lifvet fåfångt
sökt hvarann och först i döden
funnit: gäckad ungdomskärleks
helga vallfartsort jag hunnit.

Ned från tempelkrönet hängde
vissnad krans af hvita rosor,
virad af en jungfrus bleka
händer under heta tårar.
Undra ej, om ögat kändes
fuktigt, ej om bröstet häfdes
i en suck af stilla vemod.

Vinden, som bland tårepilar,
myrtnar och cypresser veknat,
kände ömkan med mig, löste
lätt ett visset blad ur kransen,
förde det i sakta hvirfvel
ned som skänk för mina fötter.

Jag tog upp det vissna bladet,
gömde det som vänligt minne
af min första pilgrimsvandring;
och vid bleknadt blad jag fäste
minnet äfven af min första
kärleks korta sommarsaga.

”O, kvinna, kvinna!”

I.

Kommen var då en säll minut:
Ensam med henne han var till slut;
ändtligen skulle han våga
säga sitt hjärtas mening ut.

Hela världen emot honom log;
henne allena han räddes med fog. —
Brydd för den brännande blicken
ögonen skamsen ned han slog.

»Fröken aldrig jag varit kär,
aldrig jag varit en kvinna när,
aldrig jag älskat! Fröken,
ni har lärt mig, hvad kärlek är!»

Mer han ej öfver läpparne fick . . .
Svaret, som dröjde ett ögonblick,
blef ett läspande: »Jaså . . . »
Sviken reste sig ungmön och gick.

II.

Han skröt för det nobla laget
af vunna triumfer, den unge rouén.
Han djärfdes rosa behaget,
hos en Phryne vid varietén.

Han ordade fräckt om fêter
på tu man hand med en kvinnlig vän,
förtjusande tète-à-têter
med fröknarna den och den.

Så hade han länge skrutit
af hjärtan, han krossat kall och hård,
af alla de blommor han brutit
i kärlekens örtagård.

Och mång suckande fager kvinna
med kinder i rodnad och ögon i glans
hördes hviska till närmsta väninna:
»O Gud, den, som blott vore hans!»

"Nattens drottning."

Hon är skön: Hennes stolta, alltbetvingande
ögon fångsla med makt skönhetsdyrkarens själ;
aldrig han såg idealet här nere i klarare hägring.

Hon är glad: Hennes ystra, glömskebringande
skratt slår sorgen på flykt, skrämmer bekymren
ihjäl;
hjärtats forskansningar falla i grus vid det skrattets
belägring.

Hon är fal: För det snöda, röda, klingande
döda guld, som ger allt — gläd dig, o njutningens
träl! —
kan för en afton du köpa dig all hennes glädje
och fågring.

Vid punschbålen.

Kom, dryckesbror, slå bågarn full!
Af stundens glädje njutom!
Betänk, att punsch är äkta gull
och äkta svenskt dessutom!
Var ämnad först till gudadryck
och får ock vid vår glada zvyck
en fast gudomlig hyllning:
»Hell, sprit i skön* förgyllning!»

Hvad dig förunnas, tacksamt njut
och skolka ej vid skålen!
Njut, förr'n ditt timglas runnit ut,
ty se'n — farväl med bålen!
Och hör min bästa lifsmoral,
så vis som en ur Havamal:
Drick lifvets dryck till dräggen!
Se'n — slå ditt glas i väggen!

Ack, käre bror, en annan dag
är kanske ödets vilja,
att du ej mer i vänners lag
beträder glädjens tilja.
Nå! ödet skifta må din lott,
i dag du trogna vänner fått;
ty bör till ingens skada
du glädjas med de glada.

* Ej att läsa: Häll sprit i sjön! à la Vaxholmskonstapel.

Töm därför, bror, med glam och skämt
ditt glas och fyll det åter!

En skål för den, som skrattar jämt!

En skål för den, som gråter!

En skål för olärd, en för lärd!

Ja, skål för all den vida värld

med all sin lust och gamman!

Skål på Er allesamman!

Veni, vidi, vici!

Cesar, Romas imperator,
drog som firad triumfator
genom festligt prydda gator
i en stad vid Hellespontus. —
Farnakes var slagen; Pontus'
söner hade flytt som mesar.
Allt var segerfröjd, och Cesar,
ifrig att till Roma bära
ryktet om sin vunna ära,
gick direkt från processionen
in på telegrafstationen.

»Salve!» — sväfvande var tonen,
och vi göra den notionen,
att vår man var smått »på röken» —
Männ af segerruset? — »Fröken,
värdes telegrafens jämna
pris för Romdepecher nämna!»
Blygsamt rodnande hetären
gaf till svar åt militären:
»Store Cesar, vid Mohammeds
skägg är Romatelegrammets
pris rent futtigt ringa vordet:
Tjugofem sestertier ordet.»
Sade så och neg vid disken
forna haremsodalisken.

Cesar nöp den näpna ungen
skälmskt i kinden, illa tvungen
att, fast snål, ro fram med pungen
vid så söt en nymfs begäran;
såg på mynten — af förfäran
nära nog han målet miste.

»Så!» till sist han sade trumpet,

»Aldrig har jag sett så lumpet!

Det var mera än jag visste!

Det är ju i dag den siste

och som vanligt ebb i kassan.

Bara småmynt hela massan!

Sjuttifem sestertier räcka

ej till telegramafgiften

för ett bud om den bedriften,

som jag utfört här i Asien.

Nedrigt! Jag, som hoppats väcka

romarne till full exstas igen

med en fras från imperatorn,

som af granna bilder blänkte

à la Cicero, oratorn».

Tystnade och teg och tänkte...

Plötsligt skrek han: »Granna fraser

ger jag hin i, grymt ironiskt

blir att fatta sig lakoniskt!

Trenne äro Romas gracer.

Hevrek! min fina trio

skall bevarad bli af Klio.

Lefve alla nobla tertier!

Mottag, dyrkansvärda flicka,

dessa sjuttifem sestertier

och var god till Roma skicka

dessa ord med grym malice i:

Veni, vidi, vici!»

Lifvet en bok.

»En bok är lifvet»,
Så vardt re'n ofta sagdt i tryckt och skrifvet.
Modern, det se vi strax af alla tankestrecken,
som stå till tecken
därpå att allt i boken går på slump.
Lik godt! det hindrar ock intresset från att svalna.
Tokrolig här och där
är städse lifvets bok,
men liksom alltid är
dock slutet mest på tok:
där står en väldig plump
och så ett frågetecken . . .
Rätt sällan någon blir af den lektyren klok,
men många galna!

Gult och blått.

Allt, hvad mänskohjärtat skönast känner,
allt, som högt och ädelt är i lifvet,
har i färgers klara skrud man smyckat
och för ögat i symboler tecknat.

Oskuld bär den hvita färgen: snöhvít
är den himlasända änglaskepnad,
barnet ler emot i nattens drömmar. —
Grönt är hoppets färg: den friska grönskan
minner oss om ungdom, och i sanning
ung man är, så länge hoppet lefver. —
Rödt är kärleksfärgen: kinders rodnad,
läppars purpur hviska blott om kärlek,
och i rosen se vi kärlekskyssen. —

Oskuld, hopp och kärlek, mänskohjärtats
ädlaste förnimmelser, tillhöra
snarare dock himmelen än jorden,

Men jag vet ett annat härligt färgspel,
lika skönt, om också mera jordiskt:
Sveriges mångbesjungna färger tvenne,
våra ögons fröjd: de blå och gula.

Gå en vårdag ut i skog och marker,
och förtjust du där skall se som vårens
blyga förstlingar en klarblå sippa
och en präktig guldgul Tussilago. —
Ro en sommarkväll i månens skimmer
ut på vikens djupa, blåa vatten;
hänryckt skall du skåda månens guldklot
spegla sig i dunkelblåa vågor. —
Gyllne sädesfält för vinden bölja,
mognadens och skördens tid är inne;
nämn en älskligare syn än denna:
blåklint skymtande bland rågens guldhalm. —
Drifvan knarrar under slädens medar,
bjällror klinga i den stilla kvällen:
öfver dig du har en högblå himmel,
lyst af nordens gyllne vintergata.

Troheten i nord är fräjdad vorden;
blått blef städse nämndt som trohetsfärgen;
»trogen liksom guld», ett ordstäf säger.
Nordisk trohet: guld på klarblå botten.

Så har allt, hvad Norden skönast äger,
allt, som är vårt svenska hjärta dyrast,
fått i färger tvenne fagert uttryck.
Intet under då att Sveriges flagga
med det allbekanta gula korset
på den ljusa himmelsblåa bottnen
är oss lika kär som fosterjorden.

* * *

Intet under då att hon mig tjusat,
att hon ensam äger om mitt hjärta,
hon, som har så rika gyllene lockar
och så underbara blåa ögon.

Kyssarnes mystär.

Vet du målet för allas längtan,
allts och allas, din egen äfven,
ordet »kyssar» skall utan darrning
aldrig du nämna.

Kyssar, vet du, de väsen kallas,
som åt törstande ungdomsskaror
lifvets nektar i purpurskålar
sirligt kredensa.

Zephyrlätte och muntre skalkar,
som i lekande ystra svärmar
troget följa kring världen vida
Venus, gudinnan.

* * *

Vandra ut i naturen ensam
sommartid, och törhända skådar
du i fjärran på sollyst kulle
härliga synen:

Högrest kärleksgudinnan leder
följesvennernas yra danser,
för dem vida i långa, mjuka
böljande ringar.

Öfver äng, öfver strand och vikar
in bland björkarnas hvita stammar
dansen går och i ring omsluter
hela naturen.

* * *

Tätt vid stranden af väna viken
låg jag mjukt i det gröna gräset,
såg och hörde, hur all naturen
växlade kyssar.

Såg, hur vågorna kysste stranden
långt och kärligt i stum omfamning,
hörde tusen och åter tusen
kyssar, som byttes.

Såg desslikes, hur solens stråle
smög till rosen, som strax behändigt
visste fånga på rosenläppen
glödande kyssen.

Såg och hörde, hur västanvinden
smekte löfvet i björkens krona;
tyckte därvid mig höra åter
ljudet af kyssar.

Mer jag tordes ej se, ej höra,
slöt mitt öga, höll för mitt öra.
Men en suck, som ur bröstet flydde,
hann jag ej kväfva.

Ack! hvad var det, om ej en slängkyss,
som flög ut lik en sommarfjäril
för att hamna till sist på hennes
väntande läppar.

En fyrväppling.

I.

Vilsen glädje.

Med namnlöst ve mitt sinne är förtroligt,
och alltför väl jag därtill känner grunden.
Men säg! hvi blef mig nyss i skymningsstunden,
fast solen sjönk, dock allt så ljust och soligt?

Hvi kändes hjärtat slå så lugnt och roligt
och fantasin, ej mer vid stoftet bunden,
änyo stiga djärft mot himlarunden?
Hvi drömde jag så skönt, om ock otroligt?

Har det ett soligt minne kunnat vara?
En aning, som på framtids portar gläntat
och där sett tröst för det förflutnas smärta?

Ack! minne var det ej, ej aning, bara
en vilsen glädje, som en annan väntat
och som i brådskan visst tog fel på hjärta.

II.

Källan.

Midt i djupa, tysta skogen
speglar björken öm och trogen
sig i källans underbara
rund, betagen af sin klara,
vackra bild däri, och sällan
ses en annan bild i källan.

Hände dock, att nyckfullt öde
förde mig till källans flöde;
sakta jag ur vägen röjde
björkens fina kvistar, böjde
så mig varligt fram emellan
gröna löf och såg i källan.

Såg i källan, såg förvånad
speglad himlens höga blånad.
såg mig själf och dock en annan:
ljus var blicken, klar var pannan.
Tröstligt svar på hjärtats frågor
läste jag i källans vågor.

Dystre grubblarn var försvunnen,
lifvets glädje återfunnen,
löjet spelade kring munnen
så, som aldrig förr det spelat,
och så när mitt öde velat,
att Narkissos' lott jag delat.

Skillnad vardt dock oss emellan:
han i bilden, jag i källan
blef förtjust; hans lott kan nämnas

ljuf mot den, som mig tillämnas:
Han fick gråta sig till döden
vid sin källas klara flöden;

Medan jag af oblidt öde
fjärran förts från källans flöde
och allen min lott begråter. —
Nu står björken ensam åter,
öfver spegeln böjd, och sällan
ses en annan bild i källan.

* * *

Så den enkla sagan lyder,
och förvisst enhvar den tyder,
men för yttermera vissos
skull, så vet, att vår Narkissos
såg sin bild i ögon klara,
ej i skogens källa bara . . .

III.

Jag skulle . . .

Jag skulle burit henne genom lifvet
på mina händer gladt mot alla öden.
Jag skulle svurit henne tro i döden
— och brutit eden genast, det var gifvet!

Jag skulle sjungit — mäktä öfverdrifvet
förstås! — om bitterljufva kärleksglöden.
Jag skulle tvungit alla diktens flöden
att sorla hennes lof i tryckt och skrivet.

Jag skulle detta allt . . . Gud sig förbarme!
då jag min älskling fann, då var hon redan
en annans brud tyvärr! för längesedan.

Och nu, fast gäckad mer än grymt, jag arme
ej vet i sanning, om jag skall förbanna
mitt öde eller sjunga Hosianna!

IV.

Vallmo.

Mitt ljufva minne med doft af ros
är nu sin kos,
och lyran jag strängt för afskedssången.
Jag såg det gömma sig för min syn
bak västanskyn
en sommarafon i solnedgången.

Re'n tystnadt var mina suckars tal,
och hjärtats kval
sin lindring funnit i tårar strida;
men stum och tårögd ännu jag stod
med brutet mod . . .
då smög en kvinna sig till min sida.

Som drömmen flyktig hon var och lätt:
det gick ej rätt
att fånga den synen med mänskligt öga.
Hon stod där och bjöd mig till läkedom
ett vallmoblom,
och sedan — sedan jag gråtit föga.

I sinnet känner jag ständigt bo
en sällsam ro,
och hjärtats kamrar stå öde tomma,
ty utan kärlek den kvinna var,
som vallmon bar,
och utan dofter var glömskans blomma.

Fåfänga frågor.

¶ vaggan slår den lille sitt öga upp mot dagen,
och undran och förvåning blir hans första lärospån.
Där leker som en fråga på de späda anletsdragen:
»Hvar i all världen är jag och hvar kommer jag
ifrån?»

Med brännande kinder och med ögon, som låga,
ser ynglingen i världen sig stolt omkring.
Han pockar på att äntligen få svar på sin fråga:
»Hvad kan väl lifvet vara för ett underligt ting?»

Vid boken sitter tänkaren, han ej heller
har varandets gåta tillfyllest löst,
ty suckande en fråga till all världen han ställer:
»Säg, hvarför är vårt lif väl så meningslöst?»

Den gamle ligger redo att ända sin plåga,
och Döden, som har brådt, står och räknar: »Ett, tu...
men före »tre» hörs gubben dock mumla en fråga:
»Hvad skulle jag här nere och hvart går jag nu?»

Dur och moll.

Jag känner ej sorger, som trycka,
och frågar ej »hvarför» och »hur»;
jag sjunger om kärlekens lycka
med toner i klaraste dur.

Och pröfvar jag kärlekens smärta
och mötes af misstro och groll,
då sjunger jag tröst åt mitt hjärta
med toner i vekaste moll.

Ärelystnad.

Blif gärna en stjärna i diktens värld,
du, musernas fjäsade söndagsbarn,
och stråla genom rymden, odödlig vorden!
Styr högt ofvan molnen din stolta färd
och se med förakt på de arma flarn,
som stormen drifver kring på den kalla jorden.

Men jag ville hellre en lysmask bli,
som tindrar hemlighetsfull och blyg
bland ljungen i den mörka och tysta skogen.
Han lyss till de älskandes svärmeri,
där möte om kvällen de stämt i smyg,
och hälsas nog af dem som en kär förtrogen.

Hägringar.

Mäktig stiger morgonsolen öfver skugglös öken
opp,
och från bönen ökenvandrar reser sig med nyfödt
hopp:
Ensam vandrings tunga möda ändas skall i dag
förvisst,
ensam vandrings mål: oasens palmlund skall väl
nås till sist!

Se, då visar sig i fjärran, där den sista töckenskyn
jagas bort af morgonsolen, för hans blick en säll-
sam syn:
vid en källas silfversköte löftesrikt och skönt ses stå
paradisiskt träd med gröna blad och gyllne fruk-
ter på.

Gladt förvånad hälsar vandrarn redan sina mödors
lön
sägande: »Allah är nådig! han har hört min mor-
gonbön»;
och med namnlös ifver hastar han framåt i öknens
sand
för att äntligen få stilla hungerns kval och törstens
brand.

Men där fram han går mot källan, hjärteglad och
själanöjd,
stiga dimmor upp emellan honom och hans ögon-
fröjd,
och i dimman ställa solens strålar till en lustig
lek,
villande den armes sinne med bedrägligt ögonsvek.

Bladgrönt träd med gyllne frukter ser han rakt i
söder stå,
rakt i öster, rakt i väster, rakt i norr till sist också . . .
Väl han känner öknens grymma villor, och han
märker snart,
att i töcknen trädet speglas åter dubbelt skönt och
klart.

Länge bidar han dock ej, han tänker: »dagen är
ju lång,
och om först jag gäckas, trädet finner jag likväl
en gång.»
Lugn till mods han sträfvar åter genom öknens
heta dam
hän emot den bild, som skimrar klarast genom
töcknen fram.

Grym är ödets lek: i trädets ställe finner vandrarn
snart
för sin fot en ökenvissnad, torr och taggig kaktusart.
Än en gång han modigt frestar ödet med ett blindt
försök
och med samma lycka: trädet flyktar som en ljusblå
rök.

Arme vandrare! Kanhända först i aftnonsolens sken
finner du det träd, du såg med gyllne frukt på
löfvad gren.

Arme vandrare! Kanhända allt blir fåfångt, ty
ibland
gulnar löfvet, svartnar frukten under middagssolens
brand.

* * *

Ökenvandrare! Du känner nog igen din töckenstig,
och förvisst har mången fager hägring gäckat äf-
ven dig.

Lycklig du, om ödet unnar dig i ungdomsåren re'n
att af kärleksträdet hösta lyckans frukt från hoppets
gren.

Sirenernas ö.

Hörde du sången? Smekande, rusande
fram öfver vågorna tonerna smyga
vida i krets om sirenernas ö.
Hörde du, hör du? Lekande, tjusande
sväfva de vida: till sist de förflyga
fjärran i rymderna, smälta och dö.

* * *

Där styr öfver böljans spegel
på farlig och okänd stråt
för slaknade hvita segel
en ensam, irrande båt.

Den döende solens strålar
bland böljorna purpur strö,
och Phœbus styr sina fålar
till ro i sofvande sjö.

En yngling vid roderstången
står manlig och oförsagd
och kväder till lyran sången
om flyende dagens bragd:

»Ej alltid Phoebus
är sångens gud,
som strängar lyran
till väna ljud.
Han glömmer stundom
sitt skämt och smil
och strängar bågen
för uddig pil.
Jag fick ej dröja
i hennes famn,
ej ständigt sucka
min älsklings namn;
af ödet drefs jag
i striden ut
att trotsa bränning
och stormars tjut.
Mot hafvets makter
till kamp jag gick,
och svåra svärds slag
jag pröfva fick:
då Scyllas famntag
jag frestat på,
Charybdis skulle
till döds mig slå.
Jag trotsat båda
och räds ej mer,
fast hafsvidunder
väl finnas fler.
Ej svek jag fruktar,
ej list, ej våld,
ej usel niding
i mörkrets sold:
i ljus blir allt dock
en gång förbytt.

Gif mig, o Phœbus,
en strid på nytt,
en lögnens hydra
att kämpa mot,
att lägga kufvad
inför din fot!
Och gif mig sedan,
då lögnen dör,
en härlig sanning
att kämpa för!
Men låt mig sjunga
till dess ditt pris
i kvällens döende
sunnanbris.»

Då träffas ynglingens öra
af smekande väna ljud:
han glömmer allt för att höra,
han glömmer sin sång, sin Gud.

Sirenernas troltsång ljuder
ur fjärran från blommig ö,
och trånande lystring bjuder
den sången kring strand och sjö.

Och ynglingen lyss till låten
från trolska sireners land.
I blinken vänder han båten
mot mystiskt lockande strand.

Han följer som halft förtrollad
sirenernas fagra sång
och går emot själföfvållad
förtviflan och undergång.

Han är ju en man, som stridit,
fast ung, mot stormen och sjön,
och nu för allt, hvad han lidit,
han kräfver sin fulla lön.

Med rätt må han båten styra
mot lockande säker hamn
och stränga sin unga lyra
i trånande kärleks namn:

»Så täljs mitt öde
i sångens ljud:
»Sol såg dig strida
för ljusets gud,
och vän Silene
din lön skall se.»
Rätt skifta Parcer
vårt väl och ve:
om dagen stridsrop,
nu kärleksskämt,
och Mars och Venus
förenas jämt.

Visst har jag funnit
Cytheres strand,
och lyckan bjuder
mig bländhvit hand.
Själ fände Venus
mot väntad gäst
tre fagra tärnor,
som prydds till fest.
De bjuda kärlekens
nektarvin
med skalk i ögat
och yster min;
de öppna svällande

yppig famn
och hviska trånande
tyst mitt namn.
Af röda rosor
är stranden klädd
och dofter ånga
om kärleksbädd.
Hvad vill jag mera
af ljuft behag?
För skönhet städse
jag varit svag
och tror förvisso,
att lögn och svek
ej kan bo inne
i kvinnosmek.
Hvad skönt är, hyllar
jag djärft som godt
och ser hos Venus
ej fågring blott,
men lifvets fullhet:
Hell Venus, hell!
Hell lifvets njutning
i fager kväll!
Hell Er, I tärnor
med yster min!
Hell glömskebringande
eldigt vin!

Snart sjunger han kärlektjusad,
ej vetande svek och harm,
och sjunker, af vinet rusad,
mot böljande kvinnobarm.

* * *

Men ruset viker omsider
ur ynglingens själ och håg,
och allt som mot dag det lider,
han ser, hvad han förr ej såg.

Han ser, hur han blodat handen
på rosor dagen förut.
Väl ser han törnen i sanden,
men rosorna äro slut.

Och Venus' tjusande tärnor
som hålögdade spöken stå,
megäror förutan hjärnor
och utan hjärtan också.

Så skulle han sett tillförne!
Nu flyr han mot fjärran strand,
men stupar bland snår af törne
och snärjes af trollens band.

Han snafvar på ben af döde,
som multnat i solens glans,
och ryser, ty deras öde
blir kanske omsider hans.

Han söker med namnlös ifver,
men finner ej mer sin båt:
sin boja slet den och drifver
i fjärran på farlig stråt.

Snart sjunker han ned på stranden
och önskar blott att få dö . . .
Hans ben skola hvitna i sanden
på trolska sireners ö.

Men mystiskt lockande ljuder
sireners sång som förut,
och dårande maning bjuder
all världen som gäst ditut:

* * *

Hörde du, hör du? Lekande, tjusande
toner på nytt öfver vågorna smyga
vida i krets om sirenernas ö.
Lyssna ej till deras smekande, rusande
maning att landa! låt sången förflyga
ohörd i fjärran på domnande sjö.

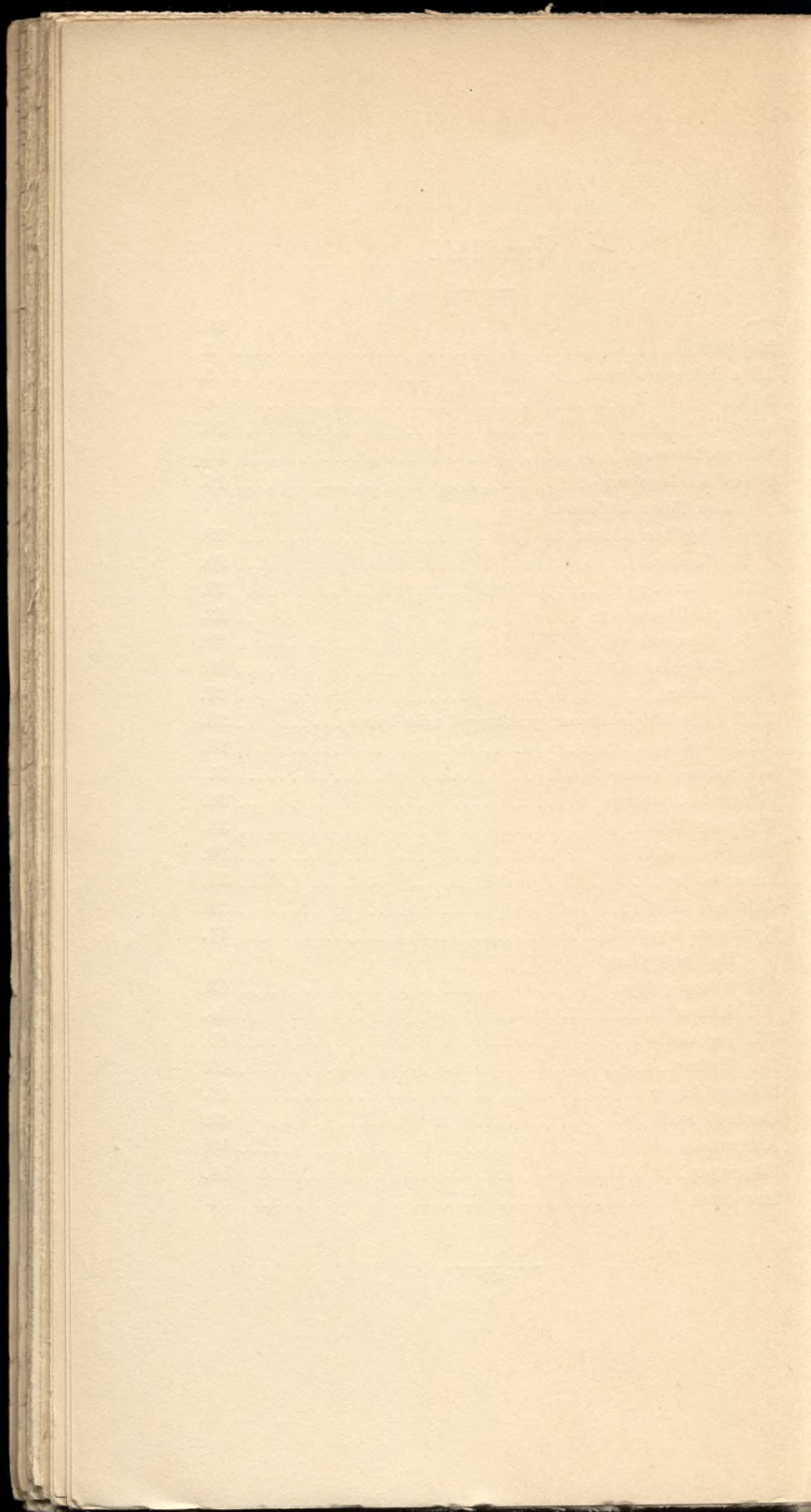

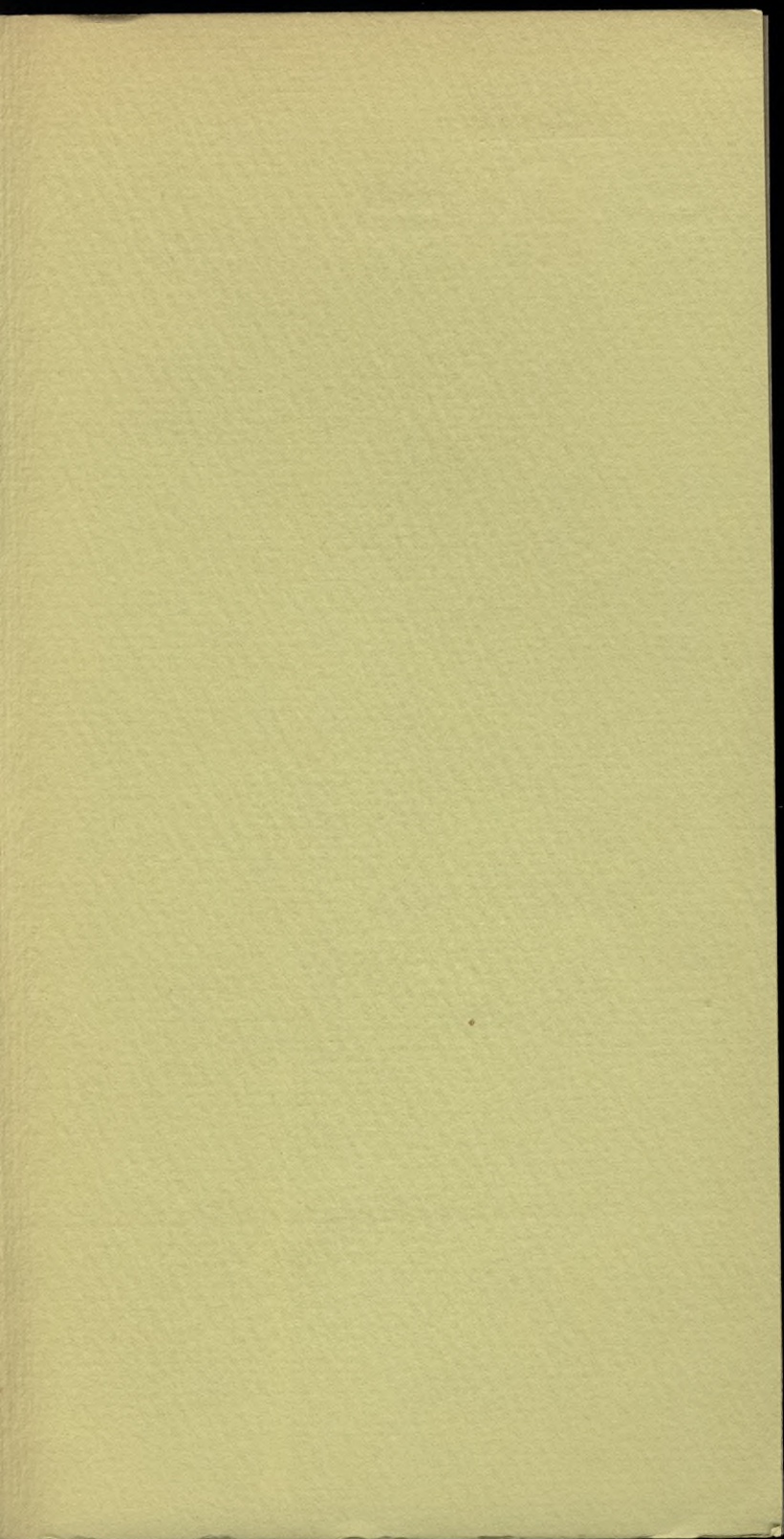
Innehåll.

	Sid.
Majnycklar	3.
Mina drömmars brud	5.
Reflex	8.
»Flirt»	10.
Vid utsiktstornet	13.
Fritiof till Ingeborg	16.
Den första kärleken.	
I. Jag har blickat för djupt	19.
II. Tack!	20.
III. Förtviflan	21.
IV. Gråskymning	22.
V. Svanesången	23.
VI. Hvarför så?	26.
VII. Dröm	27.
VIII. Din klagan finner genklang i mitt hjärta	28.
IX. Vallfart	28.
»O, kvinna, kvinna!»	31.
»Nattens drottning»	33.
Vid punschbålen	34.
Veni, vidi, vici!	36.
Lifvet en bok	38.
Gult och blått	39.
Kyssarnes mystär	41.
En fyrväppling.	
I. Vilsen glädje	43.
II. Källan	44.
III. Jag skulle	45.
IV. Vallmo	46.
Fåfänga frågor	48.
Dur och moll	49.
Ärelystnad	50.
Hägringar	51.
Sirenernas ö	54.

Göteborg 1898

Hugo
Brusewitz

Förlags-
Expedition

1001850664

